

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 1 czerwca 2022 r.

Pozycja 98

POSTANOWIENIE z dnia 21 czerwca 2021 r. Sygn. akt Ts 57/20

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Krystyna Pawłowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M. J. w sprawie zgodności:

- 1) art. 77 § 1 i § 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.) z:
 - a) art. 10 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
 - b) art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji,
 - c) art. 45 ust. 1 Konstytucji,
 - d) art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji,
 - e) art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2 Konstytucji,
 - f) art. 45 ust. 1 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji;
- 2) art. 123 § 2 oraz art. 398²³ § 2 zdanie drugie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43 poz. 296, ze zm.) z:
 - a) art. 10 ust. 2 Konstytucji,
 - b) art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji,
 - c) art. 45 ust. 1 Konstytucji,
 - d) art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji,
 - e) art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2 Konstytucji,
 - f) art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji,
 - g) art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji;
- 3) art. 105a ust. 4 i art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 1997 r. Nr 140, poz. 939) z:
 - a) art. 2 w związku z art. 51 ust. 5 Konstytucji,
 - b) art. 47 Konstytucji,
 - c) art. 51 ust. 4 i 5 Konstytucji,

a nadto:

art. 4 ust. 1 i 2, art. 6 ust. 1 lit. a, art. 17 ust. 1 lit. b i c, art. 21 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych; Dz. Urz. UE L 119/1),

p o s t a n a w i a:

1) odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie badania zgodności:

a) art. 77 § 1 i § 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.) oraz art. 123 § 2 oraz art. 398²³ § 2 zdanie drugie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.) z art. 10 ust. 2 Konstytucji,

b) art. 105a ust. 4 i art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. Nr 140, poz. 939, ze zm.) z art. 4 ust. 1 i 2, art. 6 ust. 1 lit. a, art. 17 ust. 1 lit. b i c, art. 21 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych; Dz. U. UE L 119/1),

2) nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 12 marca 2020 r. (data nadania), M.J. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

1. Skarżący wniósł do Sądu Okręgowego w K. pozew przeciwko Biuru Informacji Kredytowej Spółce Akcyjnej w Warszawie (dalej: BIK), w którym domagał się ochrony dóbr osobistych poprzez nakazanie pozwanemu, aby w terminie siedmiu dni od uprawomocnienia się wyroku usunął wszelkie dane osobowe skarżącego z rejestru BIK. W toku postępowania wystąpił o wyłączenie sędziego Sądu Rejonowego, ponieważ „orzekanie w sprawie przed sądem okręgowym przez sędziego delegowanego narusza jego prawo do rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (...) dopiero nominacja sędziego zastrzeżona w Konstytucji dla Prezydenta RP powoduje nabycie uprawnień do wykonywania obowiązków w sądzie okręgowym”. Sąd Okręgowy w K. I Wydział Cywilny postanowieniem z 14 czerwca 2016 r. (sygn. akt [...]) oddalił wniosek skarżącego. Stwierdził, że ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070; obecnie: Dz. U. z 2020 r. poz. 2072; dalej: p.u.s.p.) „w treści przepisu art. 77 § 1, upoważnia Ministra Sprawiedliwości do delegowania sędziego do pełnienia obowiązków m.in. w sądzie wyższym”. Skarżący wniósł zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie, które Sąd Apelacyjny w K. I Wydział Cywilny oddalił postanowieniem z 13 stycznia 2017 r. (sygn. akt [...]). W uzasadnieniu przywołał „wyrok z 15 stycznia 2009 r., K 45/07, w którym Trybunał Konstytucyjny orzekł, że zgodny z Konstytucją jest art. 77 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, umożliwiający delegowanie sędziego, za jego zgodą, do wykonywania czynności orzeczniczych w innym sądzie”.

2. Wyrokiem z 21 grudnia 2017 r. (sygn. akt [...]) Sąd Okręgowy w K. I Wydział Cywilny oddalił powództwo skarżącego wniesione przeciwko BIK. Uzasadniając wyrok Sąd stwierdził, że skarżący upatruje naruszenia swoich dóbr osobistych w tym, że BIK w nieuprawniony sposób przetwarza jego dane osobowe. Powołując się na art. 6 ust. 1 oraz art. 7 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1182, ze zm.) Sąd wyjaśnił, co rozumie się przez dane osobowe i ich przetwarzanie. Uznał, że w sprawie nie doszło do naruszenia art. 105a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376, ze zm.; dalej: Prawo bankowe). Odwołując się

do art. 105a ust. 1, 3 i 4 oraz art. 105 ust. 4 Prawa bankowego stwierdził, że z wykładni językowej podanych przepisów wynika ustawowe upoważnienie BIK do przetwarzania informacji objętych tajemnicą bankową, udostępnionych tej instytucji przez bank czy inne instytucje upoważnione do udzielania pożyczek i kredytów w zakresie, w jakim informacje te są niezbędne w związku z udzielaniem kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych i poręczeń. Na tej podstawie przetwarzanie danych osobowych skarżącego w bazie BIK posiadało więc walor legalności.

3. W apelacji z 2 lutego 2018 r. wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 21 grudnia 2017 r. (sygn. akt [...]) skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego oraz prawa procesowego poprzez „rozpoznanie sprawy przez sędziego niemającego nominacji prezydenta do orzekania w Sądzie Okręgowym – a w konsekwencji naruszenie prawa do «właściwego sądu» określonego w art. 45 ust. 1 Konstytucji”.

W toku postępowania wniósł o wyłączenie od rozpoznania sprawy sędziego Sądu Okręgowego w K. delegowanego do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w K., wyjaśniając, że udział tej osoby w postępowaniu narusza jego prawo do właściwego sądu. Postanowieniem z 6 listopada 2018 r. (sygn. akt [...]) Sąd Apelacyjny w K. I Wydział Cywilny oddalił wniosek. Skarżący wniósł zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie, które Sąd Apelacyjny w K. oddalił postanowieniem z 28 stycznia 2019 r. (sygn. akt jw.).

4. Sąd Apelacyjny w K. I Wydział Cywilny wyrokiem z 10 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]) apelację oddalił stwierdzając, że nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności rozważył zarzut skarżącego o niewłaściwym obsadzeniu sądu rozstrzygającego sprawę w pierwszej instancji. Uznał, że w sprawie „prawo do sądu, o którym stanowi art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, nie zostało (...) naruszone przez udział (...) sędziego sądu rejonowego, delegowanego do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie wyższym”. Odwołując się do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 15 stycznia 2009 r., sygn. K 45/07, którym orzeczono o zgodności art. 77 § 1 pkt 1 p.u.s.p. z Konstytucją, Sąd stwierdził, że w sprawie nie doszło do „nieważności postępowania z uwagi na udział w postępowaniu i wydanie orzeczenia przez sędziego sądu rejonowego w sprawie, w której właściwy jest sąd okręgowy”.

Sąd podkreślił, że zarzuty apelacji skarżącego „odnoszą się przede wszystkim do kwestii naruszenia prawa materialnego, (...) art. 105 ust. 1 w zw. z art. 105a Prawa bankowego przez wadliwą, zdaniem skarżącego, ich wykładnię i przyjęcie, że pozwany może gromadzić, przetwarzać i udostępniać dane [skarżącego] objęte tajemnicą bankową bez jego zgody, co według [skarżącego], miałoby prowadzić do naruszenia art. 24 [ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1025; obecnie: Dz. U. z 2020 r. poz. 1740)] przez bezprawne działanie pozwanego. [Skarżący] utrzymuje, że publikacja jego danych osobowych w BIK naruszyła jego dobra osobiste”.

Podzielając stanowisko Sądu Okręgowego stwierdził, że BIK miało prawo ujawnić dane skarżącego w rejestrze. Działa ono na podstawie art. 105 ust. 4 Prawa bankowego. Wymieniony przepis, jak również art. 105a tej ustawy stanowią upoważnienie ustawowe dla BIK do przetwarzania danych osobowych (w tym danych obejmujących tajemnicę bankową). Sąd zaznaczył, że nie jest to rejestr dłużników tylko rejestr zobowiązań. „Jego celem jest badanie wiarygodności kredytowej klientów i aby to było możliwe należy zgromadzić jak największą liczbę informacji o ich istniejących lub potencjalnych zobowiązaniach”. Podstawą prawną do przetwarzania danych przez BIK jest ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. Nr 133, poz. 883; obecnie: ustawa o ochronie danych osobowych z dnia 10 maja 2018 r., Dz. U. z 2019 r., poz. 1781). Do działalności BIK zastosowanie mają także przepisy rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 marca 2007 r. w sprawie szczegółowe-

go zakresu przetwarzanych informacji dotyczących osób fizycznych po wygaśnięciu zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów oraz trybu usuwania tych informacji (Dz. U. Nr 56, poz. 373). W ocenie Sądu „[z] wykładni językowej zacytowanych przepisów wynika ustawowe uprawnienie pozwanego do przetwarzania informacji objętych tajemnicą bankową udostępnionych tej instytucji przez bank czy też inne instytucje upoważnione do udzielania pożyczek, kredytów w zakresie, w jakim informacje te są niezbędne w związku z udzielaniem kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych i poręczeń”. W związku z powyższym Sąd uznał, że „na tej podstawie przetwarzanie danych osobowych [skarżącego] w bazie BIK posiadało walor legalności”.

5. Po doręczeniu wyroku Sądu Apelacyjnego w K. z 10 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]) skarżący – pismem z 17 maja 2019 r. – wniósł o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, celem wniesienia skargi konstytucyjnej w związku z wymienionym wyrokiem. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w T. IX Wydział Cywilny postanowieniem z 10 grudnia 2019 r. (sygn. akt [...]) wniosek oddalił. Pismem z 14 stycznia 2020 r. skarżący złożył skargę na wskazane wyżej rozstrzygnięcie referendarza sądowego, które Sąd Rejonowy w T. I Wydział Cywilny postanowieniem z 5 lutego 2020 r. (sygn. akt [...]) utrzymał w mocy.

6. We wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego skardze konstytucyjnej jako ostateczne orzeczenie w sprawie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji skarżący wymienił najpierw wyrok Sądu Apelacyjnego w K. z 10 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]), a następnie jako „ostateczne orzeczenie w sprawie w rozumieniu [a]rt. 79 ust. 1 Konstytucji w tej części postępowania” postanowienie Sądu Rejonowego w T. z 5 lutego 2020 r. (sygn. akt [...]).

W uzasadnieniu skargi wyjaśnił, że „zasadniczy problem, stanowiący podstawę wniesienia skargi sprowadza się do niezdefiniowanego, blankietowego uprawnienia prywatnych instytucji finansowych do zbierania dowolnych, niczym nieograniczonych danych dotyczących osób korzystających z instytucji finansowych”, na podstawie art. 105 ust. 4 i art. 105a ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2018 r., poz. 2187, obecnie: Dz. U. z 2019 r. poz. 2357)”. „Dla poszanowania zasad państwa prawa ustawa musi jasno i jednoznacznie definiować pojęcia w niej zawarte a w szczególności (...) wskazywać nie tylko kto może przetwarzać dane osobowe, ale także kiedy, jak długo i w jakim zakresie. Tymczasem [u]stawa – Prawo [b]ankowe w zaskarżonych przepisach [a]rt. 105 ust. 4 [u]stawy – Prawo [b]ankowe oraz [a]rt. 105a ust. 4 [u]stawy – Prawo [b]ankowe odwołuje się do nigdzie niezdefiniowanego pojęcia danych statycznych. Nie sposób więc ustalić jakie dane, jak długo, w jakim zakresie mogą być przechowane. W konsekwencji martwym staje się konstytucyjnie chronione prawo do żądania sprostowania oraz usunięcia informacji zebranych w sposób sprzeczny z ustawą, skoro ustawa nie definiuje jakie informacje mogą być zebrane”. Zaznaczył również, że „zaskarżona norma prawna ze względu na swój blankietowy charakter narusza wprost normy prawa unijnego”, wymienione w *petitum* skargi.

Podnosząc zarzut niezgodności art. 77 § 1 i § 9 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych z określonymi w *petitum* skargi przepisami Konstytucji, skarżący wyjaśnił, że „przedmiotem zarzutu jest sprawowanie wymiaru sprawiedliwości przez osoby nieposiadające nominacji Prezydenta RP do sprawowania wymiaru sprawiedliwości w określonej instancji sądowej, co skarżący postrzega jako naruszenie konstytucyjnie chronionego prawa skarżącego do rozpoznania sprawy przez «właściwy Sąd» w rozumieniu [a]rt. 45 ust. 1 Konstytucji (a więc przez osoby, którym Prezydent RP nadał status uprawniający do pełnienia funkcji sądu). Ponadto, za niezgodne z prawem do bezstronnego i niezawisłego Sądu w rozumieniu [a]rt. 45 ust. 1 Konstytucji jest, w ocenie skarżącego, sprawowanie wymiaru sprawiedliwości przez osoby powołane do określonej instancji wymiaru sprawiedliwości przez organy inne niż

wymienione w Konstytucji, tj. Prezydenta RP (jako wyłącznie uprawnionego do wskazywania siedziby i obszaru właściwości osoby powołanej na urząd Sędziego)”. W ocenie skarżącego, niezgodne z art. 45 ust. 1 Konstytucji, tj. z prawem do rozpoznania sprawy przez właściwy sąd „wydaje się uprawnienie wprowadzone w ustawie o ustroju sądów powszechnych w 2001 r. (...), iż na podstawie [a]rt. 77 ustawy organ władzy wykonawczej może delegować dowolnego sędziego do orzekania w innym dowolnym sądzie. (...) uprawnienie to rodzi uzasadnione wątpliwości konstytucyjne. Strona zarzuca, iż jest to nieuprawnionym cedowanie wyłącznych uprawnień Prezydenta RP na rzecz władzy wykonawczej czyli Ministra Sprawiedliwości czy organy administracyjne (...) jakimi są Prezesi sądów powszechnych”.

Skarżący wskazał, że następną kwestią w sprawie jest „orzekanie na prawach sądu I instancji urzędnika sądowego (niebędącego niezawisłym i bezstronnym sądem – [a]rt. 45 ust. 1 Konstytucji) o prawach strony, w tym prawie do ustanowienia pełnomocnika z rządu. Z kwestią tą powiązany jest także problem faktycznego dostępu do sądu II instancji w przypadku orzekania referendarzy”. Jego zdaniem, „wbrew dyspozycji [a]rt. 176 ust. 1 Konstytucji ustawodawca zastąpił postępowanie dwuinstancyjne formą postępowania dwuetapowego w tej samej instancji sądu. Procedura taka nie ma żadnego uzasadnienia konstytucyjnego. Ustawa zasadnicza nie przewiduje bowiem możliwości rozpoznania sprawy ponownego w tej samej instancji «na prawach sądu II instancji», ale wskazuje, iż postępowanie jest dwuinstancyjne. Oznacza to, iż najpierw toczy się przed [sądem] niższej instancji a następnie sądem instancji wyższej. Skarżący zarzuca, iż [a]rt. 398²³ § 2 zdanie drugie k.p.c. narusza jego prawo do właściwego sądu w rozumieniu [a]rt. 45 ust. 1 Konstytucji czyli do rozpoznania sprawy przez sąd drugiej instancji”.

7. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 29 czerwca 2020 r. skarżący, na podstawie art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393), został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej, m.in. poprzez wskazanie ostatecznego orzeczenia w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji. W odpowiedzi z 17 lipca 2020 r. (data nadania) na zarządzenie sędziego TK skarżący oświadczył, że „ostatecznym orzeczeniem «w sprawie» w rozumieniu [a]rt. 79 ust. 1 Konstytucji były odpowiednio orzeczenia: dla zakresu dotyczącego [a]rt. 77 § 1 i 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (...) oraz dla zakresu dotyczącego [a]rt. 105a ust. 4 [u]stawy – Prawo [b]ankowe” był wyrok Sądu Apelacyjnego w K. z 10 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]), „natomiast dla zakresu [a]rt. 123 § 2 oraz [a]rt. 398²³ § 2 zdanie drugie [u]stawy – Kodeks postępowania cywilnego (...) było postanowienie z 5 lutego 2020 r. (sygn. akt [...]) Sądu Rejonowego w T.”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygania. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymogów lub gdy jest oczywiście bezzasadna.

Jednocześnie należy podkreślić, że składu rozpoznającego sprawę *in merito* nie wiąże stanowisko zajęte w postanowieniu o przekazaniu skargi konstytucyjnej do rozpoznania merytorycznego, bowiem na każdym etapie postępowania zainicjowanego wniesieniem skargi

Trybunał Konstytucyjny bada, czy nie zachodzi któraś z ujemnych przesłanek procesowych (wyrok TK z 21 czerwca 2017 r., sygn. SK 35/15, OTK ZU A/2017, poz. 51).

2. Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że wzorcami kontroli w skardze konstytucyjnej mogą być jedynie przepisy Konstytucji dotyczące praw lub wolności jednostki (art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK). Zatem niedopuszczalnym wzorcem kontroli jest zarówno art. 10 ust. 2 Konstytucji, jak i akty prawne inne niż ustawa zasadnicza, w tym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE).

W odniesieniu do art. 10 ust. 2 Konstytucji – powołanego jako wzorzec kontroli dla art. 77 § 1 i § 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070; obecnie: Dz. U. z 2020 r. poz. 2072; dalej: p.u.s.p.) oraz art. 123 § 2 i art. 398²³ § 2 zdanie drugie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2020 r. poz. 1575; dalej: k.p.c.) – należy zauważyć, że przepis ten ma charakter ustrojowy (określa organy wchodzące w skład poszczególnych władz) i nie wypływają z niego, nawet w sposób pośredni, jakiekolwiek podmiotowe prawa lub wolności jednostki, o których mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji. Nie jest źródłem praw podmiotowych. Wskazany przepis ustawy zasadniczej nie może więc stanowić wzorca kontroli w sprawie inicjowanej skargą konstytucyjną (zob. postanowienia TK z: 26 listopada 2015 r., sygn. Ts 272/15, OTK ZU B/2016, poz. 530, 19 września 2019 r., sygn. Ts 165/18, OTK ZU B/2020, poz. 30).

Z brzmienia art. 79 ust. 1 Konstytucji wynika jednoznacznie, że wzorcami kontroli w sprawie wszczętej na skutek złożenia skargi konstytucyjnej mogą być tylko przepisy ustawy zasadniczej wyrażające wolności lub prawa skarżącego (zob. postanowienia TK z: 7 października 2014 r., sygn. Ts 207/13, OTK ZU nr 6/B/2014, poz. 562, 24 października 2001 r., sygn. SK 10/01, OTK ZU nr 7/2001, poz. 225). Niedopuszczalna w postępowaniu zainicjowanym skargą konstytucyjną jest zatem kontrola zgodności zakwestionowanych przepisów z normami prawa europejskiego, gdyż – jak wskazano wyżej – przedmiotem badania mogą być tylko zarzuty naruszenia przepisów Konstytucji wyrażających wolności, prawa lub obowiązki jednostki (postanowienie TK z 26 lipca 2012 r., sygn. Ts 216/11, OTK ZU nr 1/B/2013, poz. 64, wyrok TK z 19 stycznia 2010 r., sygn. SK 35/08, OTK ZU nr 1/A/2010, poz. 2). Z tego względu powołane przez skarżącego w *petitum* skargi przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nie mogą być wzorcem kontroli w niniejszej sprawie.

W związku z powyższym – na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK – należało postanowić, jak w punkcie 1 lit. a, b sentencji.

3. W pozostałym zakresie skarga konstytucyjna kwalifikuje się do rozpoznania merytorycznego.

3.1. Skarga konstytucyjna została sporządzona i wniesiona przez radcę prawnego z wyboru, który do skargi załączył odpowiednie pełnomocnictwo. Został więc spełniony warunek, o którym mowa w art. 44 ust. 1 w związku z art. 53 ust. 2 pkt 3 u.o.t.p.TK.

3.2. Skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, o której stanowi art. 77 ust. 1 w związku z art. 53 ust. 2 pkt 2 u.o.t.p.TK.

3.3. Odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w K. z 10 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]) doręczono skarżącemu 13 maja 2019 r. Wnioskiem z 17 maja 2019 r. skarżący wystąpił o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Postanowienie Sądu Rejonowego w T. z 5 lutego 2020 r. (sygn. akt [...]), utrzymujące w mocy rozstrzygnięcie referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w T. z 10 grudnia 2019 r., którym oddalono wniosek skarżącego

o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem wniesienia skargi konstytucyjnej, doręczono skarżącemu 3 marca 2020 r. Skarga konstytucyjna została wniesiona do Trybunału Konstytucyjnego 12 marca 2020 r. (data nadania). Dochowany więc został trzymiesięczny termin do wniesienia skargi konstytucyjnej, zastrzeżony w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK.

3.4. Określony został przedmiot kontroli w rozumieniu art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK. Skarżący zakwestionował następujące przepisy ustaw: art. 105 ust. 4 i art. 105a ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376, ze zm., obecnie: Dz. U. z 2020 r. poz. 1896), art. 123 § 2 wraz z art. 398²³ § 2 zdanie drugie k.p.c. we wskazanym w skardze konstytucyjnej zakresie oraz art. 77 § 1 i § 9 p.u.s.p. Należy zauważyć, że w *petitum* skargi przedmiotem zaskarżenia skarżący uczynił art. 77 § 1 p.u.s.p. w całości, natomiast z uzasadnienia skargi wynika, że zakwestionowano wyłącznie punkt 1 wymienionego przepisu. Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że intencją skarżącego było zatem zaskarżenie art. 77 § 1 pkt 1 p.u.s.p.

3.5. Skarżący wskazał, które przysługujące mu konstytucyjne prawa oraz wolności i w jaki sposób – jego zdaniem – zostały naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK), a także uzasadnił sformułowane w skardze zarzuty (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK). Przedstawiony został stan faktyczny sprawy (art. 53 ust. 1 pkt 4 u.o.t.p.TK).

Biorąc powyższe pod uwagę Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK – postanowił, jak w punkcie 2 sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na punkt 1 lit. a, b postanowienia o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia.